

ל שוק פישפשים

זאת, הוא נאנה. "חזרתי לא מזמן מפאר ריס, שם למדתי אומנות במשך שלוש שנים. התמחיתי ביצירת הבובות האלה ומכרתי אותם במקומות שונים באירופה. אף פעם לא נתקלתי בבעיות כמו כאן, ובפקחים כאלה."

גם המזוקן ממשך: "ניגשתי לעירייה כדי לבקש רישון ולהוריד מעל גבי את הפקחים הללו, אבל נתקלתי באטימות ובחוסר רצון בולט להתייחס לבעיית. הדבר היחיד שעניין את פקיד העירייה הוא, כמה אנשים עומדים אחרי בתור. חבל לי מאוד שאומנים בתחילת דרכם נתקלים ביחס כל כך עויין."

אולי בשל היחס העויין ורדיפות הר פקחים, קשה מאוד למצוא כל ערב את אותם המוכרים. נשאים המגשים הר עמוסים בסחורה, נשאות נקודות המימכר, אך הפנים משתנים ועימם גם הסיפורים שמאחורי ההיכוכים המיקצועיים.

את התנועה הקיבוצית מייצגת בכבוד רב שלומית בריר. יש לה חינוך קיבוצי ניקי מבוניש מעט והיא מציעה למעוניינים בובות עץ צבעוניות. "כשאבא ואמא שלי עזבו את קיבוץ שובל, לא היתה להם פרוטה, ולכן אבא החליט לייצר בר בות עץ ולמכור אותן לחנויות הצע-

קטורת

ברוך יסמין זוהי הדרך לכבוש לב כל אישה. טוען ישי בן דויד, מהכושם העבריים.

צועים. היום, אחרי כעשרים שנה, אספתי את כל מה שנשאר בבית ויצאתי להציג אותן ברחוב, בתקווה שיצליחו להכניס לי מעט רווחים."

יום למחרת, באתה נקודה מרכזית שברחוב דינגוף, יושבת לה קורין חושן, צעירה צרפתייה שהגיעה לארץ לשנתיים. ראתה כי טוב ונשאה. "בגלל הקשיים הרבים שבהשגת עבודה," היא מספרת בצרפתייה, "החלטתי לעשות כמו בפאר ריס - לשבת ברחוב ולמכור לאנשים את העבודות שלי. גם נתמד וגם מרוויח חים קצת כסף."

הכל בשביל מייק

עושה רונית קיידר, שינפיה הסב את תשן מת ליבם של העוברים והשבים שהתעכבו לבדוק את

מרכולתה, ולנסות לתהות על קנקן בעלת הסחורה. את חושבת שנצליח למכור מספיק בשביל לקנות כרטיס טיסה לגרמניה? שואל מייק (מימין), שעברו עמלה רונית על המידרכת.

שנה טובה

תוצרת בית מאוירת ביד אפשר לרכוש אצל יונתן, בוגר המידרשה לאמנות ברמת השרון, לא אוהב את הברכות המקובלות, הוא טוען, "איגרת ברכה תוצרת בית מצביעה על טוב טעם."